

КРАДЕЦЪТ НА МЕЧОВЕ

ПИТЪР ЛЕРАНГИС

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – The Sword Thief*

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks
and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Back cover photos of Dan and Amy by James Levin © Scholastic Inc.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Златина Сакалова
Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Китай, 2009
ISBN 978-954-27-0159-0

На Тина, Ник и Джо – както винаги

ПЛ

ГЛАВА 1

Те бяха притеснени до смърт.

Ейми Кахил погледна опърпания черен платнен сак, който се носеше по лентата за багажа на летището. Отстрани по ъглите беше издут. Над лентата имаше табела, върху която на пет езика пишеше: БЛАГОДАРЯ ВИ, ЧЕ ПОСЕТИХТЕ ВЕНЕЦИЯ. НА ПРОВЕРКА ПОДЛЕЖИ БАГАЖЪТ НА ПРОИЗВОЛНО ИЗБРАНИ ПЪТНИЦИ.

– О, страхотно! – каза Ейми. – Колко произволно е това „произволно“?

– Казвах ли ти аз, че един воин нинджа винаги трябва да носи мечовете си в ръчния багаж? – прошепна брат ѝ Дан, който, откакто Ейми го помнеше, страдаше от умствен дефицит.

– Извинявай, Джеки Чан, но ръчният багаж *задължително* се проверява на рентген – пошушна сестра му. – И има изрични правила за самурайски мечове по раниците. Дори и те да принадлежат на хилави заблудени единайсетгодишни хлапета, които си въобразяват, че са нинджи.

– Толкова ли не можехме да обясним, че мечовете ни трябва, за да си режем пармиджаната с телешко? –

Възкликна брат ѝ. – Щяха да ни пуснат. Италианците са чревоугодници.

– Ама *ти* от гума не разбираш ли: „От пет до двайсет години без право на помилване“.

Дан сви рамене. Вдигна клетката за домашни любимци, откъдето подозрително го гледаше много недоволен котарак порода египетска мау. – Чао, Саладин – изтананика момчето на клетката. – И не забравяй, Веднъж да стигнем в Токио... и всеки ден ще вечеряш суши с червен луциан.

– Мъърр – пророни жално Саладин от клетката, докато Дан го оставяше внимателно върху лентата за багажа.

– Ммм, хм, ооох... аааааах! – долетя някъде зад тях задоволен Врясък.

Всички наоколо се обърнаха разтревожени, но Ейми и Дан знаеха, че това е тяхната гувърнантка Нели Гомес, която танцуваше на музиката на айпога си. Изобщо не я беше грижа, че вие като издъхваща мангуста, и това беше едно от многото ѝ достойнства.

Ейми видя как клетката с котарака хлътва в процеп за багажа. Ако митничарите бяха проверили сака, щяха да писнат аларми. Италианските ченгета щяха да се разкрещят. Щеше да се наложи те с Дан и Нели да си плюят на петите.

Не че не бяха свикнали. Напоследък все бягаха от някого. Всичко започна в деня, когато приеа предизвикателството в завещанието на баба си Грейс. За да го чуят, трябваше да отидат в огромната ѝ къща в Масачусетс, която веднага след това пламна. После Ейми и Дан се бяха разминали на косъм със смъртта в една рухнала сграда във Филаделфия, в Австрия ги нападнаха монаси, сетне няколко лодки ги пог-

гониха по каналите на Венеция. Двамата бяха на прицела на Всички кланове в рога Кахил, които постоянно им погаждаха мръсни номера.

От време на време – всъщност през три секунди – Ейми се питаше защо изобщо се занимават с това. Двамата с брат ѝ можеха да предпочетат да вземат всеки по милион долара, както бяха направили мнозина от рога Кахил. Но Грейс им беше предложила и друга възможност: да се включат в напреварата за трийсет и деветте ключа към загадка, забулена в тайна от векове и даваща най-голямата власт, която светът някога е познавал.

Дотогава Ейми и Дан живееха тихо и скромно. След като преди седем години родителите им бяха загинали, тяхна настойница беше намусената леля Биатрис и единственото хубаво нещо, което тя беше направила, беше да наеме Нели. Сега обаче те знаеха, че са част от нещо по-голямо, от многоброен род, към който се числяха и предци като Бен Франклин и Волфганг Амадеус Моцарт. Имаха чувството, че Всички Велики гении на света са от рога Кахил. Наистина изумително.

– Ей, Ейми, искало ли ти се е някога да скочиш върху лентата за багажа и да видиш какво ще стане? Да извикаш например: „Не ми обръщайте внимание, искам само да си наглеждам багажа?“.

Какво друго можеше да се очаква от Дан?

– Игвай! – сграбчи го за ръката сестра му и се отправи към изхода за заминаващи.

Нели ги следваше по петите – с едната ръка превъртеше айнода, а с другата наместваше лицата с вид на змия върху носа си.

Ейми погледна часовника на летището – 2:13. Самолетът излиташе в 2:37. Полетът беше международен. Пътниците трябваше да се явят на летището *два часа*, а не *двайсет* и четири минути предварително.

– Няма да успеем! – притесни се Ейми.

Хукнаха към изход 4, като избутваха другите пътници.

– Май не са открили Руф и Рем, а? – провикна се Дан.

– Кои са Руф и Рем? – попита сестра му.

– Как коц, мечовете! – отвърна брат ѝ. – Нарекох ги на основателите на Италия.

– Те се казват Ромул и Рем – изсъска Ейми. – И са основатели не на Италия, а на Рим. И никога не изричай тази дума?

– Коя дума, Рим ли?

– Не, м-е-ч – пошушна сестра му, когато се наредиха на много дългата опашка, за да ги проверят за оръжие и други опасни предмети. – В з-а-т-в-о-р-а ли искаш да отидеш?

– А, не.

– О-О-О-О – зави фалшиво Нели заедно с пнък парчето по айпога, каквото и да беше то.

Стори им се, че са чакали на опашката цели трийсет и два часа. Както винаги, най-неприятното за Ейми беше, че трябваше да свали нефритената огърлица, за да мине през рентгена. Не искаше да се разделя дори за минута с нея. Когато минаха проверката, часовникът показваше 2:31. Завтекоха се по дългия коридор към изхода.

– Всички пътници за полетосемстотиниседмна „Джанан Еърлайнс“ за Токио да се явят на изход четири – оповестиха ги високоговорителите глас със силен акцент. – Пригответе бордните карти и... *arrivederci!* – пожела той.

Наредиха се на опашката пред изхода за подсмърчащо невръстно хлапе, което се обърна и кихна срещу Нели.

– Ей. Къде ти е Възпитанието? – попита тя и избърса ръката си в ръкава.

– Някой да ми е виждал бордната карта? – попита Дан, докато пребъркаше джобовете си.

– Вземи моята – промърмори Нели. – Цялата е в сополи.

– Виж в книгата – посочи Ейми томчето с меки корици, пъхнато в задния джоб на панталона на брат ѝ.

Той извади опърпания екземпляр на „Класически кинокомедии на Всички Времена“, който беше намерил на задната седалка в таксито, докарало ги до летището.

– „Този луг, луг, луг, луг свят“ – прочете Дан на страница 93, отбелязана с бордната му карта.

– Това е най-умното, което си казвал днес – отвърна сестра му.

– Това е заглавие на филм – поправи я Дан. – Чета за него. Само да знаеш какъв страхотен сюжет...

– Минете напред, ако обичате – добре дошли на борда! – изчурулика Весела руса стюардеса със слушалки на „Джапан Еърлайнс“ на главата, които се поклащаха при всяко нейно кимване.

Върху униформата ѝ имаше значка с името: И. РИНАЛДИ.

Нели ѝ подаде бордната си карта и тръгна по ръкава със стени като акордеон, по който се стигаше до самолета.

– Ей, хора, явно не е толкова трудно – провикна се тя през рамо.

Дан подаде на стюардесата бордната си карта.

– Много смешен филм, наистина. Като онези староврем-

ски комедии, в които търсят съкровище...

– Извинявайте, много се вълнува – обясни Ейми на стюардесата, а после ѝ даде бордната си карта и побутна брат си към ръкава.

Но госпожа Риналди изтича пред тях и им препречи пътя.

– *In momento!* – каза тя и се постара да продължи да се усмихва със служебната си усмивка, докато слушаше какво ѝ нареждат в слушалките. – *Si... ah, si, si, si, si... buono* – рече жената в микрофона. Сетне се извърна към Дан и Ейми и сви рамене. – Елате с мен, ако обичате.

Докато вървяха след нея към ъгъла, Ейми се опитваше да не трепери. Мечовете. Бяха намерили мечовете.

Дан я гледаше като пале. Понякога беше достатъчно Ейми да се извърне към него, за да разбере какво си мисли той.

Дали да не избягаме?, питаха очите му.

Хм, къде?, отвърна сестра му без думи.

Ще започна да направлявам като нинджа мислите си и ще стана невидим, рече наум брат ѝ.

Първо трябва да ИМАШ мисли, които да направляваш, ухили се Ейми.

Нели надзърна откъм началото на ръкава.

– Какво става? – попита тя.

– Няма нищо необичайно – извика госпожа Риналди и после се извърна с лице към Ейми и Дан. – Шефът каза, че става дума за най-обикновена проверка. Нали ще почакате тук при стената?

Тя се понесе нанякъде, както държеше двете бордни карти, и се скри зад ъгъла.

От ръкава друга стюардеса извика на Нели:

– Седнете на мястото си, скъпа. Не се притеснявайте, самолетът няма да излети, докато не се качат всички пътници.

– Мразя ги тия летища. – Нели завъртя очи и се отправи към самолета. – Ще се видим вътре. Ще ви запазя пакетче фъстъци.

Шом тя се скри, Ейми изсъска на брат си:

– Знаех си аз, претърсили са сака ти. Сега ще ни задържат, ще се свържат с леля Биатрис и никога вече няма да видим Нели...

– Може ли да си толкова черногледа? – възкликна Дан. – Ще кажем, че някой е пхнал в сака ми ме... знаеш какво. И че ги виждаме за пръв път в живота си. Деца сме. Винаги вярват на децата. Пък и може да *не* са претърсили багажа ни. Може просто да искат да видят още веднъж паспорта ти, за да са сигурни, че трябва да пуснат в самолета такава грозотия...

Ейми го сръга в ребрата.

– Последно повикване на пътниците за полет осемстотин и седем за Токио, изход четири! – гръмна глас.

Трета стюардеса сложи пред ръкава презграда.

Сега вече Ейми се разтревожи. Нямахте да държат вечно самолета тук.

– Трябва да намерим оная стюардеса... Риналди – каза тя. – Идвай.

Тя стисна Дан за ръката и двамата хукнаха презглава към ъгъла.

Тряся! Блъснаха се в други двама, които тичаха към изхода за заминаващи. Ейми отскочи встрани, бяха ѝ изка-

рали въздуха. Удари се в Дан, който за малко да падне на пода.

– Ама че... – промърмори той.

Двамата непознати бяха загърнати в дълги шлифери и бяха вдигнали яките, така че лицата им не се виждаха. Единият беше със скъпи черни официални обувки, другият – с украсени със скъпоценни камъни кецове. Докато профучаваха покрай Дан и Ейми, те размахаха във въздуха бордните карти и единият изкрещя:

– Пазете се, ако обичате!

Ейми позна гласа. Сграбчи Дан и го завъртя към себе си. Двамата непознати хванаха преградата и я отместиха.

– Чакайте! – каза Ейми.

Един служител от летището също им извика и хукна след тях. Двамата спряха и любезно му подадоха бордните карти. Той ги погледна набързо, кимна и махна преградата.

– Приятно пътуване, Ейми и Дан – пожела им служителят.

Двамата пътници хлътнаха в ръкава и веднага се обърнаха. Свалиха яките и се ухлиха.

Ейми се смая при вида на братовчедите си, на най-заклетите си врагове в търсенето на трийсет и деветте ключа към загадката – бяха толкова гадни, че само богатството и коварството им можеха да се мерят с тяхната злоба.

– Сайонара, мухълъвци – изтананикаха Иън и Натали Кабра за довиждане.